

tr. ř. Ježto však, pokud jde o použití všeobecných ustanovení trestního zákona, má se věc v tomto směru zcela tak, jako v posléze probraném případě, bylo nalézacím soudem také tu trestního zákona použito nesprávně a to v podstatě stejným způsobem jako při posuzování podvodu, spáchaného podle obžaloby na György H-ovi. Ku zmatku podle § 281 čís. 10 tr. ř., jímž je rozsudek podle toho také v tomto směru stížen, bylo podle § 290, odst. první tr. ř. přihlížeti, jako kdyby byl zmateční stížností uplatňován.

Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti státního zastupitelství v celém rozsahu, zmateční stížnosti obžalovaného potud, pokud směřuje proti výrokům rozsudkovým, odsuzujícím obžalovaného pro zločin dílem dokonaného, dílem nedokonaného podvodu, spáchaného na György H-ovi a Robertu K-ovi, pokud se týče na Mořici F-ovi a pro přestupek podle § 320 e) tr. zák., a rozsudek ve výrocích tu v úvahu přicházejících jako zmatečný zrušiti. Dále bylo podle § 290, odst. první tr. ř. zrušiti rozsudek jako zmatečný také ve výroku odsuzujícím obžalovaného pro podvod na Jakubu S-ovi. Posléze bylo v důsledku těchto opatření zrušiti rozsudek také ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících. Pokud jde o případy, v nichž byl rozsudek zrušen z hmotněprávních důvodů zmatečnosti (podvody na Mořici S-ovi, H-ovi a Jakubu S-ovi), nemohl Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodnouti ve věci samé, ježto nejsou v rozsudku a jeho rozhodovacích důvodech zjištěny všechny skutečnosti, jež jest při správném použití hmotného práva položiti za základ rozhodnutí. Zejména se ke skutkové podstatě podvodu vyhledává podle § 379 tr. zák. uherského mimo jiné, by pachatel jednal za tím účelem, by sobě nebo jinému opatřil bezprávný majetkový užitek. Jednal-li obžalovaný v posléze uvedených případech za tímto účelem, není v rozsudku zjištěno. Co se pak týče podvodů na H-ovi a S-ovi, nezjišťuje rozsudek, jenž se vůbec neobírá ustanoveními maďarského, pokud se týče francouzského trestního práva, k nimž dlužno podle shora uvedeného při posuzování těchto případů přihlížeti, oněch skutečností, jež jsou podle předpisů § 11 a násl. tr. zák. uherského rozhodnými pro posouzení otázky trestnosti posléze uvedených dvou činů obžalovaného. Bylo tudíž věc vrátiti soudu své stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Čís. 2908.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

Poškození věřitele (úmysl ho poškoditi) není znakem a složkou přestupku § 3 zákona; právním statkem, ustanovením tohoto §u chráněným jest výhradně vážnost vrchnosti; nezáleží na tom, že pachatel nahradil odstraněné věci jinými téže hodnoty; přestupek promlčuje ve 3 měsících.

(Rozh. ze dne 26. září 1927, Zm I 162/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě

ze dne 25. února 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 3 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a věc přikázal místně příslušnému soudu okresnímu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost není — i když se ponechá stranou, že nevychází výhradně ze skutečností v napadeném rozsudku zjištěných — v právu, namítajíc (§ 281 čís. 9 písm. a) tr. ř.), že souzený skutek nezakládá přestupek § 3 zákona o maření exekuce, proto, že 1. stěžovatel zaplatil věřiteli v době od zabavení věcí jím prodaných do doby, kdy je prodal, více, než činila cena těchto věcí, 2. prodané věci podléhaly zkáze, takže by byl stěžovatel dalším jich držením utrpěl škodu, kdežto věřitel prodejem věcí škodu utrpěti nemohl, poněvadž ostatní majetek stěžovatelův stačil ku krytí věřitelových pohledávek. Obava stěžovatelova ze škody hrozící mu z dalšího uschování zabavených věcí vylučovala by zlý úmysl trestným činem předpokládaný a trestní zodpovědnost stěžovatelovu jen kdyby byla intensity a rázu neodolatelného donucení, což stížnost ani netvrdí. Ostatní skutečnosti stížností namítané poukazují jen k tomu, že věřiteli ze závadného jednání žádná škoda nevzešla a vzejítí nemohla, a nemají vůbec významu pro skutkovou podstatu přestupku, jímž byl stěžovatel uznán vinným, ježto poškození věřitele (úmysl ho poškoditi) není znakem a složkou tohoto přestupku. Neboť právním statkem, chráněným ustanovením § 3 zákona o maření exekuce, jest výhradně vážnost vrchnosti, které jest na újmu, znemožňuje-li se jí nakládání (opatření) s věcmi, jichž obstávkou nebo zabavením byla — vrchností nebo z jejího rozkazu — zjednána (zabezpečena) účinnost případných dalších opatření vrchnosti k věcem těm se vztahujících. Lze nanejvýše připustiti, že vážnost vrchnosti není porušena, když ke případným dalším opatřením, která měla vrchnost při zabavení neb obstarání věcí na zřeteli, dojítí nemůže, protože osoba (věřitel), v jejíž prospěch a k jejímuž podnětu byly věci obstaveny nebo zabaveny, s činem pachatelovým, jinak svémocným, souhlasila, po případě i protože bylo konečného účele obstávky nebo zabavení beztak dosaženo, na př. tím, že celá pohledávka věřitele byla zapravena. Než stížnost nic takového ani netvrdí a nemůže ani tvrditi, protože skutečnosti ty nejsou ani rozsudkem zjištěny ani výsledky hlavního přelíčení napovězeny. Zapravení toliko části pohledávky, z níž se přece vztahoval kterýkoliv díl ke všem věcem zabaveným, opravňovalo by pachatele toliko k návrhu na omezení exekuce na část zabavených věcí; vrchnosti nesmí býti znemožňováno rozhodnutí pachateli nepříznivé ani tím, že pachatel odstraní věci, jichž odstranění vyhovuje jeho zájmům nejlépe, a nahradí je jinými věcmi třeba téže hodnoty. Pokud obhájce obžalovaného teprve při zrušovací mličení poukazem na předpis § 256 ex. ř., podle něhož zástavní právo zanikne, neučiní-li se návrh na povolení prodeje do roka po dni zabavení, s hlediska § 281 čís. 9 b) tr. ř. namítal, že čin obžalovaného byl bez-

trestným již proto, že se rozprodej zabaveného zboží obžalovaným stal teprve po roce po zabavení, tedy v době, kdy zástavní právo již zaniklo, nelze k této námitce vůbec přihlížeti, poněvadž vychází ze skutečnosti v napadeném rozsudku nezjištěné a není tedy provedena po zákonu. Mínil-li však obhájce uplatňovati touto námitkou důvod formálněprávní, dlužno ji odmítnouti jako opožděnou, jelikož nebyla uplatňována v písemném provedení zmateční stížnosti.

Naproti tomu nelze stížnosti upřítí důvodnost, pokud namítá dále podle § 281 čís. 9 písm. b) tr. ř., že se souzený skutek stal beztrestným promlčením. Skutek byl podle rozsudečného zjištění spáchán počátkem roku 1926, přesněji (podle spisů) před 16. březnem 1926. Prvním soudcovským úkonem bylo, že soudce nařídil dne 10. listopadu 1926, by byl stěžovatel obeslán k výslechu jako obviněný. Uplynula tedy doba více než tříměsíční, která platí podle § 532 tr. zák. vzhledem na trest v § 3 zákona o maření exekuce stanovený pro přestupky podle tohoto §, a byl by tedy čin obžalovaného za předpokladů § 531 tr. zák. promlčen. Bylo tedy na soudu první stolice, by zkoumal, zda tyto předpoklady tu byly. Neučinil-li tak a uznal-li přes to obžalovaného vinným, spočívá výrok ten po případě na nesprávném použití zákona, i bylo jej z důvodu § 281 čís. 9 písm. b) tr. ř. zrušiti a věc pro nedostatek skutkových zjištění přikázati k novému projednání a rozhodnutí soudu první stolice, jímž bylo určiti místně příslušný soud okresní, jelikož jde podle stavu věci již jen o přestupek.

Čís. 2909.

Jde o zvláštní okolnosti, předpokládané ustanovením § 45 min. nař. ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., jsou-li bezprostředně vedle silnice četné osoby, zejména děti, u nichž jest předpokládati i takovou neopatrnost, že se v nejnebezpečnější chvíli odhodlají přejíti silnici.

Otázka, jakou rychlostí pachatel jel, jest rázu skutkového.

Pojem »zvláště nebezpečných okolností« ve smyslu § 337 tr. zák.

Automobily nejsou sice předměty v § 85 c) tr. zák. uvedenými, náležejí však ke strojům, jichž provoz se zhusta děje za okolností zvláště nebezpečných; konkrétní okolnosti mohou však v jednotlivém případě toto nebezpečí vyloučiti.

(Rozh. ze dne 26. září 1927, Zm I 327/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 24. února 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §§ 335, 337 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Stížnost dovolává se číselně důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., doličuje však svými vývody i zmatek podle čís. 10 tohoto para-